

زیردره بین

تحریم‌های گام به گام افغانستان از سوی آمریکا

«جیسون بارتلت»^۱ دستیار پژوهشی برای برنامه انرژی، اقتصاد و امنیت در CNAS، تحولات و روندها در سیاست تحریم‌های ایالات متحده و تاکتیک‌های فرار از تحریم، تأمین مالی ضد اشاعه، و جرایم مالی سایبری را با تمرکز منطقه‌ای بر کره شمالی، ونزوئلا و ایران تحلیل می‌کند. وی در آخرین مقاله‌ای که در 28 اکتبر 2021 منتشر کرد^۲ به بررسی تحریم‌های گام به گام افغانستان توسط ایالت متحده از سال 2001 پرداخته است.

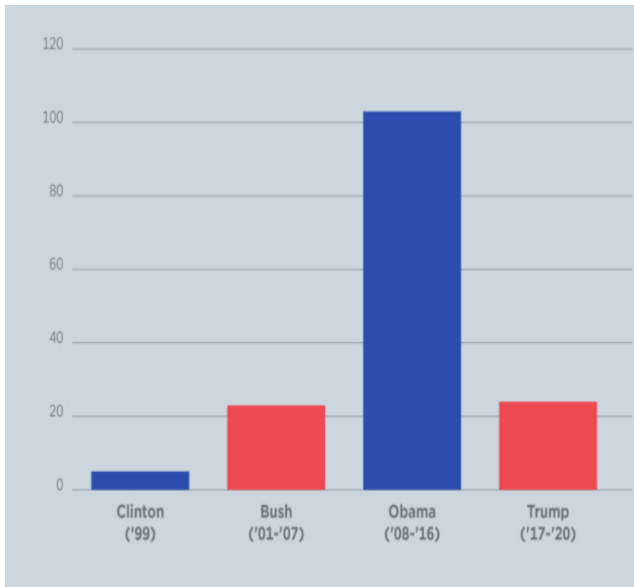
ایالات متحده از سال 1999 تحریم‌هایی علیه طالبان وضع کرد. از سال 2001، شدت و گستردگی این تحریم‌ها به عنوان بخشی از واکنش به حملات یازده سپتامبر، افزایش محسوسی پیدا کرد. تحریم‌ها که در اصل برای هدف قرار دادن طالبان به عنوان یک بازیگر غیر حکومتی طراحی شده بودند، امروز نیز جریان دارند. آن‌ها موجب طرح سؤالاتی

نسبت به این امر شده‌اند که آیا نظام تحریم‌های کنونی به اندازه کافی قدرت ایجاد فشار داشته و می‌تواند، به این واقعیت که طالبان در عمل قدرت حاکم در افغانستان است، بپردازد؟ دولت آمریکا هنوز یک برنامه تحریمی مخصوص به کشور، در مورد افغانستان طراحی نکرده است. بلکه در عوض، بر تحریم‌ها و اقدامات موجود مانند مسدود ساختن دارایی‌ها تکیه کرده تا واکنشی به روی کار آمدن طالبان در افغانستان باشد و همچنین، دو مجوز عمومی جدید صادر نموده است که برخی از کمک‌های انسان دوستانه، خدمات عمومی و ارسال اقلام امدادی به این گروه را مجاز می‌کند. در حالی که تحریم‌های مرتبط با طالبان افغانستان را فراگرفته‌اند، کشکولی از سایر تحریم‌های آمریکا، افراد و نهادهای مستقر در افغانستان را در چارچوب مبارزه با قاچاق مواد مخدر و تروریسم که خود ناظر به سایر گروه‌ها مانند القاعده، داعش و ایران هستند، هدف قرار داده است.

روند تحریم‌های مرتبط با افغانستان در طول دو دهه، دولت آمریکا اقدامات اقتصادی گوناگونی را علیه اهداف مرتبط با طالبان، پیش برده است، اما مهم‌ترین تحول در استفاده از تحریم‌های اقتصادی بعد از حملات یازده سپتامبر 2001 اتفاق افتاد. در نتیجه آن حوادث، دولت آمریکا در جستجوی تعیین مقامات جدید واضح تحریم، به شکلی چشم‌گیر تعداد و دامنه اهداف تحریم را افزایش داد. با توجه به اینکه طالبان اکنون وارد مرحله کنترل و تسلط کامل بر اقتصاد و نهادهای سیاسی افغانستان شده، دولت جو بایدن، فهرستی جدید از ملاحظات سیاست‌گذاری اقتصادی و تحریمی را برای مواجهه با طالبان به عنوان دولت فعلی افغانستان، دریافت کرده است.

نام‌گذاری‌های مرتبط با افغانستان یکی از معدود مواردی است که در آن دولت باراک اوباما، رئیس‌جمهور آمریکا، تحریم‌های اقتصادی بیشتری نسبت به دولت دونالد ترامپ،

1. Jason Bartlett
2. Sanctions by the Numbers: Spotlight on Afghanistan

تغییر چشم‌گیری پیدا کرد، زیرا قوه مجریه اولین برنامه تحریمی در حوزه مبارزه با تروریسم را تدوین کرده و چارچوب نظری سیاست‌گذاری برای افزایش قابل توجه تحریم‌های مربوط به افغانستان را ایجاد نمود. در آن سال، رئیس‌جمهور جورج بوش^۵، فرمان اجرایی 13224 را امضاء کرد که بر اساس آن، وزارت خزانه‌داری اجازه داشت تا لیست اتباع خاص تعیین شده^۶ را به شکلی گسترش دهد که افراد و نهادهای خارجی حامی تروریست‌ها و سازمان‌های تروریستی و ارائه‌دهندگان خدمات یا کمک به آن‌ها را شامل شود. این فرمان، اولین واضع تحریم مالی مقابله با تروریسم را تعیین نمود که به لیست تروریست‌های ویژه

اقتصادی اضطراری بین‌المللی^۳، قانون وضعیت فوق‌العاده ملی^۴ و سایر قوانین مرتبط ایالات متحده صادر شد. این دستور در چارچوب قانون آمریکا تنظیم شده است و اقدامات اقتصادی قبلی شورای امنیت سازمان ملل را -که در همین سال اتخاذ شده بود- تقویت می‌کرد؛ گام‌هایی که برای مسدودسازی دارایی و منابع مالی طالبان در واکنش به پناه دادن به اسامه بن‌لادن، مسئول بمب‌گذاری سال 1998 در سفارت‌های آمریکا، در کنیا و تانزانیا برداشته می‌شد.

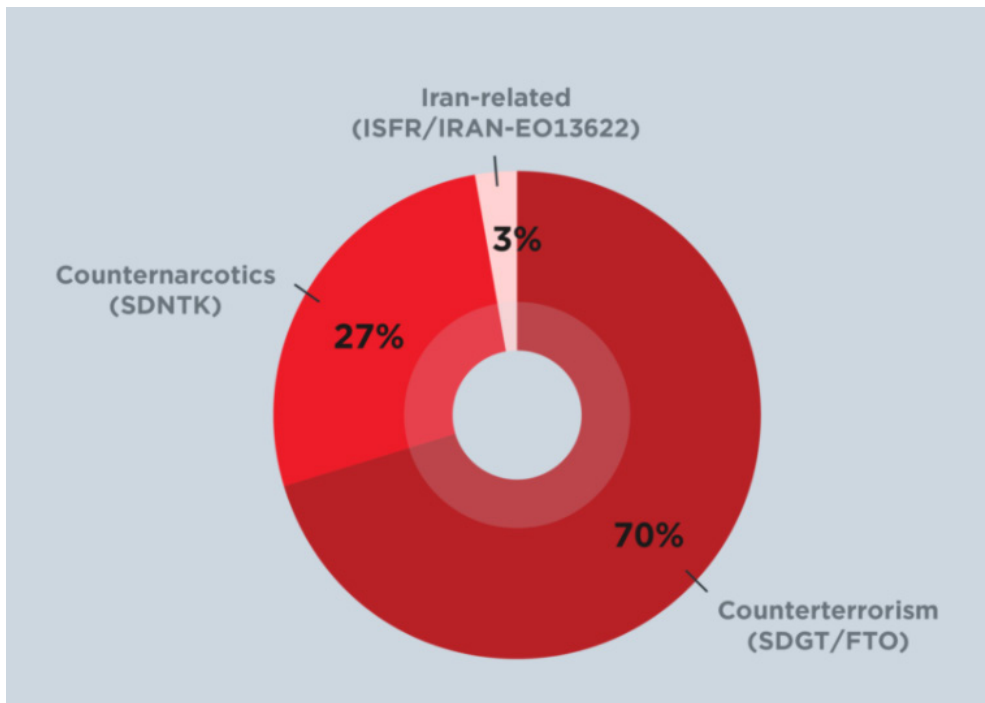
بعد از حوادث یازده سپتامبر 2001 تحریم‌های آمریکا علیه طالبان بعد از حملات تروریستی القاعده به ایالات متحده در 11 سپتامبر 2001،

رئیس‌جمهور آمریکا اعمال کرد، که علناً از سال 2018 تا 2020 در مذاکرات صلح با طالبان شرکت داشت و تحریم‌های کمتری را صادر کرد. . (دفتر کنترل دارایی‌های خارجی وزارت خزانه‌داری ایالات متحده؛ کاوشگر تحریم‌ها) قبل از حوادث یازده سپتامبر 2001 از سال 1999 میلادی، وزارت خزانه‌داری آمریکا^۱، طیف وسیعی از اقدامات اقتصادی مرتبط با افغانستان را پیش برده و افراد و نهادهایی که در انواعی از فعالیت‌های غیرمجاز مانند تروریسم و حمایت از تروریست‌ها، قاچاق مواد مخدر، فساد و پول‌شویی دخیل بوده‌اند، هدف قرار داده است. آن سال، رئیس‌جمهور بیل کلینتون^۲، فرمان اجرایی شماره 13129 را امضاء کرد که بر اساس آن، دارایی‌های طالبان مسدود می‌شد، زیرا مشخص شده بود که این سازمان به اسامه بن‌لادن و القاعده، اجازه داده تا از افغانستان به عنوان پایگاه عملیاتی استفاده کند و اینکه انجام طرح‌های خشونت‌بار علیه ایالات متحده در همین کشور برنامه‌ریزی شده بود. این فرمان اجرایی، اولین دستور مجموعه‌ای از تحریم‌های آمریکا علیه طالبان بود که با استناد به قانون اختیارات

5. George W. Bush
6. Specially Designated Nationals

3. International Emergency Economic Powers Act
4. National Emergencies Act

1. U.S. Department of the Treasury
2. Bill Clinton

سازمان سلول مالی تهدید افغانستان شامل اظهارنظرهای کارشناسی و ارائه اطلاعات در مورد تهدید مالی به شهروندان و رهبران نظامی در سرتاسر افغانستان می‌شد. در این راستا، نزدیک به 60 کارمند سازمان سلول مالی تهدید افغانستان و نیز مسئولان افغانستانی که صلاحیت آن‌ها بررسی شده بود، به خدمت گرفته شدند. این همکاری مفید بود، زیرا عملیات طالبان غالباً شامل قاچاق مواد مخدر، پول شویی و سایر فعالیت‌هایی می‌شدند که از نظر وزارت دفاع و اداره مبارزه با مواد مخدر غیرقانونی بودند. تلاش‌های مشترک سازمان سلول مالی تهدید افغانستان با سایر

تروریسم بپردازند؛ که این کار، منجر به افزایش میزان تحریم‌های مرتبط با افغانستان طالبان و سایر گروه‌های تروریستی شد. یک ابتکار خاص دفتر تروریسم و اطلاعات مالی در مورد افغانستان، عبارت بود از سازمان سلول مالی تهدید افغانستان³ که بعد از آغاز به کارش در سال 2008، توانست به شکلی موفقیت‌آمیز شبکه‌های مالی مرتبط با تروریسم، طالبان، قاچاق مواد مخدر و فساد را شناسایی و مختل نماید. با کمک وزارت دفاع⁴ و اداره مبارزه با مواد مخدر⁵، کمک‌های وزارت خزانه‌داری به

جهانی¹ مشهور است. بر اساس فرمان اجرایی 13268، متممی که در سال 2002 برای این برنامه واضح تحریم مطرح شد، وزارت خزانه‌داری طالبان را به دلیل پناه دادن و کمک به شبه‌نظامیان القاعده که حملات تروریستی علیه ایالات متحده را طرح‌ریزی کرده و انجام داده بودند، یک گروه تروریستی اعلام کرد و بدین ترتیب، اشخاص یا نهادهای آمریکایی را از هرگونه معامله یا توافق با طالبان منع نمود. با ادامه افزایش تهدیدهای تروریسم، وزارت خزانه‌داری چندین بخش را در دفتر تروریسم و اطلاعات مالی² ایجاد کرد تا به مسئله حمایت مالی از

3. Afghan Threat Finance Cell

4. Department of Defense

5. Drug Enforcement Agency

1. Specially Designated Global Terrorist

2. Office of Terrorism and Financial Intelligence

نهادهای، به جمع‌آوری ده‌ها هزار سند مالی منجر شد که چارچوبی قانونی را برای تحریم‌های بیشتر مرتبط با طالبان فراهم ساخت.

از زمان تأسیس سازمان سلول مالی تهدید افغانستان در سال 2008، اضافه شدن قوانین و مراجع -ذی صلاح وضع تحریم، باعث شده تا تلاش‌های آمریکا برای پرداختن به مسائلی که با جرائم فراملی مرتبط است، مانند تروریسم و کمک مالی به فعالیت‌های تروریستی دوچندان شود. دولت باراک اوباما^۱ راهبرد مبارزه با جنایت

سازمان یافته فراملی^۲ خود را در سال 2011 منتشر کرد که به افزایش سه برابری در تحریم‌های جدید مرتبط با افغانستان از سال 2010 (7) تا 2011 (24) منجر شد. دولت اوباما بعد از وضع تحریم علیه شبکه حقانی^۳ در سال 2012، به عنوان یک سازمان تروریستی خارجی، آهنگ افزایشی وضع تحریم‌ها (24) علیه اهداف مرتبط با طالبان در آن سال را حفظ کرد. این راهبرد جدید، ضمن اینکه مهر تأییدی بود بر اراده شورای امنیت سازمان ملل^۴ برای «استفاده حداکثری از قانون تعیین رؤسای باندهای مواد مخدر خارجی^۵ به منظور شناسایی سازمان‌های فراملی^۶

۱.

2. Barack Obama
3. Strategy to Combat Transnational Organized Crime
4. Haqqani Network
5. National Security Council
6. Kingpin Act

مواد مخدر»، برنامه تحریم‌های سازمان جنایتکار فراملی^۷ را نیز تدوین کرد تا طیف گسترده‌تری از فعالیت‌های غیرقانونی، پوشش داده شوند. این دو تصمیم، کمک شایانی به بالا رفتن سریع وضع تحریم‌های مرتبط با افغانستان در دولت اوباما کرد و امروزه نیز وزارت خزانه‌داری در حال استفاده از این حق و اختیار است.

رفع تحریم‌های مرتبط با افغانستان
اکثریت قریب به اتفاق تحریم‌های آمریکا علیه افغانستان، شامل اقدامات مالی مبارزه با تروریسم است که باعث نفع رسانی به فهرست‌های تروریست‌های ویژه جهانی مانند طالبان، القاعده، داعش و سایر گروه‌های تروریستی می‌شود. این مسئله، حاکی از شدت تروریسم در منطقه و ارتباط آن با سایر جرائم فراملی است که از عملیات خشونت‌آمیز تروریستی به ویژه قاچاق مواد مخدر، حمایت مالی می‌کند. اگرچه وزارت خزانه‌داری بسیاری از وابستگان و شبه نظامیان مرتبط با شبکه حقانی مستقر در پاکستان را در لیست تحریم قرار داده است، اما خود این سازمان بعد از سپتامبر 2012، به دلیل مشارکت در فعالیت‌های تروریستی مرتبط با طالبان و القاعده در افغانستان و پاکستان

تحریم شد. یک ماه بعد، شورای امنیت سازمان ملل متحد، اعلام کرد که شبکه حقانی در «تأمین مالی،

برنامه‌ریزی، تسهیل، آماده‌سازی یا ارتکاب اقدام و اقداماتی» که با طالبان مرتبط بوده، دخالت داشته است و این مسئله، بر وجود یک رویکرد منسجم آمریکا-سازمان ملل در قبال افغانستان دلالت داشت. در طول سال‌های 2017-2012 و در دو دولت، وزارت خزانه‌داری تلاش جمعی را برای تحریم هماهنگ‌کنندگان و تسهیل‌کنندگان مالی شبکه حقانی، از جمله عاملان سیستم حواله‌ای انتقال پول انجام داد.

از 155 تحریم ایالات متحده مربوط به افغانستان از 11 سپتامبر، تقریباً 70 درصد به دنبال مقامات مبارزه با تأمین مالی تروریسم است، در حالی که تحریم‌های باقی مانده شامل مبارزه با قاچاق مواد مخدر و مقامات مرتبط با ایران است. (دفتر کنترل دارایی‌های خارجی وزارت خزانه‌داری ایالات متحده؛ کاوشگر تحریم‌ها)

با توجه به اینکه متصدیان مالی مقابله با تروریسم در بیشتر تحریم‌های مرتبط با افغانستان دخیل هستند، دولت آمریکا گام‌های متعددی را در راستای تقویت اسلوب اقتصادی خود نسبت به مبارزه با تروریسم برداشت. با توجه به موفقیت سازمان سلول مالی تهدید افغانستان، دولت ایالات متحده

تلاش کرد تا اقدامات مالی مبارزه با تروریسم را به وسیله ظرفیت‌سازی بیشتر گسترش دهد. در سال

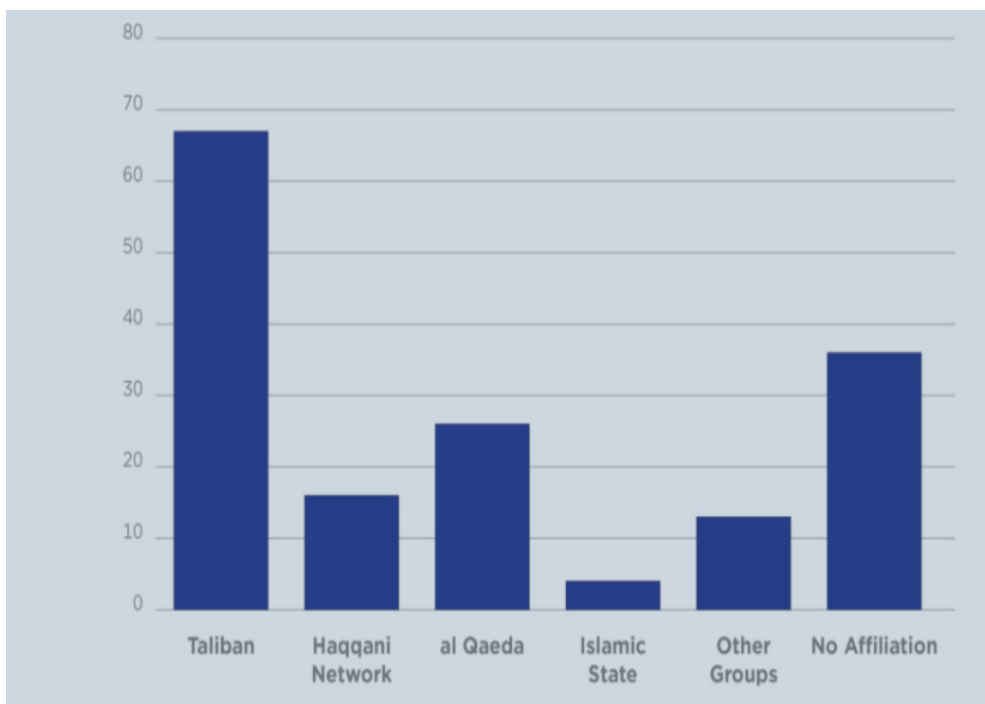
7. Transnational Criminal Organization

درحالی که دولت آمریکا با درخواست طالبان مبنی بر لغو فوری تحریم‌ها موافقت نکرد، اما بعد توافق از وضع تحریم‌های جدید نیز خودداری کرد تا نوعی اعتمادسازی برای مذاکرات آتی با طالبان شکل گرفته باشد. توافق دوحه خروج کامل نهایی نیروهای آمریکایی از افغانستان را مقرر کرده است که چارچوبی برای عملیاتی شدن آن در آگوست 2021، توسط دولت بایدن فراهم ساخت. همچنین توافق فوق اعلام کرد که با شروع مذاکرات میان خود افغانستانی‌ها، ایالات متحده با هدف برداشتن تحریم‌ها، بازنگری اجرایی در مورد تحریم‌های کنونی و برنامه پاداش برای عدالت وزارت

سال‌های 2017 (3) و 2018 (18) منجر شد.

مجموع تحریم‌های مربوط به طالبان بیش از مجموع چهار دسته بعدی است که نشان‌دهنده تمرکز بر طالبان در تحریم‌های ایالات متحده مربوط به افغانستان است. (بخش کنترل دارایی‌های خارجی وزارت خزانه داری، کاوشگر تحریم‌ها) دولت ترامپ در مقایسه با اوباما، به مراتب تحریم‌های کمتری علیه اهداف مربوط به طالبان وضع کرد؛ 23 تحریم در برابر 103 تحریم. دلیل عمده این اتفاق، مذاکرات صلحی است که در سال 2018 آغاز و در سال 2020 نیز به توافق دوحه بین ایالات متحده و طالبان منتهی شد.

2017، دولت ترامپ یک طرح ضد تروریسم را به صورت مشترک با دولت عربستان سعودی آغاز نمود که مرکز هدف‌گیری تأمین مالی تروریسم نام داشت. هدف از این طرح، استفاده از ابزارهای اقتصادی موجود واشنگتن، ریاض و سایر شرکا در منطقه خلیج، برای مقابله با تأمین مالی تروریست‌ها بود. از آن زمان به بعد، این مرکز پنج دور از تحریم‌ها را علیه بیش از 60 فرد و نهاد تروریستی در سرتاسر جهان از جمله طالبان، داعش، القاعده، حزب‌الله و سپاه پاسداران جمهوری اسلامی ایران، وضع کرده است. این کار به افزایش شش برابری وضع تحریم‌های مرتبط با افغانستان بین

امور خارجه عليه اعضاى طالبان و شبكه حقانى انجام دهد. برنامه پاداش برای عدالت، به طرعى از سوى دولت آمريكا اشاره دارد برای پرداخت پاداش مالی به افرادی که اطلاعات خاصی در مورد رهبران تحت تعقیب طالبان و شبكه حقانى ارائه کنند. با توجه به اینکه طالبان قدرت را در افغانستان به دست گرفته و در پیشبرد یک روند سیاسی مذاکره میان خود افغانستانی‌ها و ایجاد صلح با رهبران افغان شکست خورده است، روشن نیست که آیا ایالات متحده این بازنگری را انجام خواهد داد یا خیر؟

ملاحظات سیاست آینده

راهبرد تحریم‌های کنونی آمریکا برای طالبان، با چالش‌های جدی مواجه است، زیرا رهبران این گروه، اکنون نقش‌های اقتصادی و سیاسی مهم‌تری در افغانستان بر عهده دارند. محور مهم‌ترین نگرانی‌ها برای سیاست اقتصادی آمریکا، عبارت است از اینکه «طالبان»، دقیقاً چه کسی و چه چیزی است، تحریم‌های احتمالی که در واکنش به قدرت گرفتن طالبان وضع می‌شود، چه تأثیری بر کمک‌های بشردوستانه می‌گذارند و اینکه چگونه تمامی این مسائل بر آینده همکاری تحریمی آمریکا-سازمان ملل علیه طالبان، اثر خواهد گذاشت؟

هماهنگی تحریم‌های آمریکا و سازمان ملل

درحالی‌که همکاری نزدیک ایالات متحده و متحدانش در سازمان ملل نسبت به موضوع سیاست تحریم طالبان، تلاش‌ها را برای انزوای مالی رهبران این گروه در جامعه جهانی تسریع کرده است، بروکراسی‌های اداری به‌احتمال زیاد، همچنان باعث محدود شدن تأثیرگذاری مطلوب آن‌ها خواهند شد. مثلاً، چین و روسیه به عنوان اعضای دائم شورای امنیت، این اختیار را دارند تا وضع تحریم‌های جدیدی که می‌تواند، فشارهای اقتصادی بر طالبان و حامیانش را افزایش دهد، به تعویق انداخته یا جلوی آن‌ها را بگیرند. به علاوه، هرگونه اقدامی از سوی این دو کشور یا سایر کشورها برای به رسمیت شناختن دولت طالبان بدون اجماع جهانی، می‌تواند به نابسامانی اوضاع منجر شود و تلاش-های همسویا تحریم را پیچیده‌تر کند.

ملاحظه دیگر این است که آیا معافیت از ممنوعیت سفر برای رهبران طالبان، همچنان باید ادامه پیدا کند یا خیر، آن‌هم با توجه به اینکه آن‌ها در نیل به یک معاهده صلح با سایر رهبران افغانستان شکست خورده‌اند. تحریم‌های سازمان ملل، ممنوعیت سفر را برای رهبران طالبان وضع کرد تا بدین وسیله نفوذ و ظرفیت‌های عملیاتی آن‌ها محدود گردد اما

ناخواسته توانایی جامعه جهانی برای مشارکت در گفتگوهای صلح با طالبان خارج از افغانستان را نیز کاهش داد. در سال 2019، ممنوعیت سفر برای برخی از رهبران طالبان و برای هدف مشخص شرکت در گفتگوهای صلح لغو شد، اما مسئولان سابق وزارت امور خارجه آمریکا، از آن زمان معتقدند که طالبان از این معافیت، سوءاستفاده کرده است. درحالی‌که سوءاستفاده از این معافیت، همواره محتمل است، دولت بایدن اخیراً از شورای امنیت خواسته تا معافیت‌های تحریمی را توسعه داده و 14 نفر از رهبران طالبان را که در افغانستان چهره‌ای برجسته بودند، به آن اضافه نماید تا آن‌ها بتوانند در گفتگوهای بین‌المللی که با هدف برقراری «صلح و ثبات» انجام می‌شود، شرکت کرده و به نوعی اراده مثبت در منطقه نشان داده شود.

اقدامات اقتصادی مضاعف

سیاست‌گذاران باید با تأثیر فزاینده‌ای که مسدود ساختن دارایی‌ها و تحریم‌ها بر قابلیت کارکرد مؤثر اقتصادی پیشین افغانستان خواهد گذاشت، دست‌وپنجه نرم کنند. بعد از تصمیم دولت بایدن مبنی بر مسدود ساختن نزدیک به 9.4 میلیارد دلار از دارایی‌های ذخیره‌شده بانک مرکزی افغانستان در ایالات متحده، واشنگتن ارسال دلار به این کشور را متوقف کرد و صندوق بین‌المللی پول نیز دسترسی طالبان به 460

میلیون دلار در ذخایر اضطراری اش را مسدود کرد، به این دلیل که اعضای صندوق نسبت به هویت دولت مذکور، اتفاق نظر نداشتند. این دارایی‌ها به احتمال زیاد مسدود باقی می‌مانند، حتی بعد از اینکه معافیت‌های بشردوستانه خاص اجرا شده و امکان کمک و پرداخت پول، به وجود بیاید. این اقدامات، رهبران طالبان را از دسترسی به حق برداشت پول ویژه جدید که عملیاتی کردنش دشوار بود، محروم می‌کند اما با وجود این، مسدود ساختن دارایی‌ها به شکلی گسترده‌تر، همچنان موجب پیچیده شدن دسترسی کشور به پولی گردیده که اقتصاد دلاری شده به آن نیاز

دارد، تأثیر فقدان کمک‌های انسان دوستانه و مهاجرت افراد و سرمایه‌ها را بیشتر کرده و به تجارت منطقه‌ای نیز آسیب رسانده است. مسئله به رسمیت شناختن برای صندوق بین‌المللی پول و سایر سازمان‌های چندملیتی، حائز اهمیت خواهد بود، چراکه این نهادها معمولاً از کشورهای عضو حمایت مالی می‌کنند. در نهایت، اگر ایالات متحده و سایر کشورهای گروه جی 7 (کانادا، فرانسه، آلمان، ایتالیا، ژاپن و انگلیس)، از به رسمیت شناختن طالبان به عنوان یک دولت مشروع در افغانستان امتناع ورزند، مسدودسازی دارایی‌ها به احتمال زیاد، پابرجا باقی خواهد

ماند. آمریکا به تنهایی در صندوق بین‌المللی پول، حق وتو دارد و می‌تواند کمک مالی مستقیم به افغانستان را محدود کند، همان‌گونه که نسبت به ونزوئلا، ایران و اخیراً میانمار، این کار را انجام داد، اما بسیار محتمل است که دولت بایدن، چنین توافقاتی را هم -جهت با متحدان و شرکایش مدیریت کند. فراتر از مسئله حق برداشت خاص، اعطای وام به صورت مستقیم از صندوق به طالبان، بعید به نظر می‌رسد، زیرا ایالات متحده می‌تواند فرآیند اعطای وام به افغانستان را متوقف کند، همان‌طور که مانع اعطای وام به ایران برای مقابله با بحران شد. به هر حال، یک دغدغه مهم در مورد کمک‌های دوسویه و چند سویه وجود دارد.

ایالات متحده و جامعه بین‌الملل، نزدیک به 9 میلیارد دلار از کمک‌های توسعه سالانه به افغانستان را مسدود کرده‌اند، رقمی که نزدیک به 40 درصد از تولید ناخالص داخلی و 75 درصد هزینه‌های دولت قبل افغانستان را پوشش می‌داد. در حالی که مقامات اتحادیه اروپا قبلاً قول افزایش جزئی کمک‌ها به افغانستان را داده بودند، اما اجرای این وعده، دشوار و بعید خواهد بود زیرا کمک مشروط به این است که طالبان، «آزادی‌های اولیه» را که نوعاً با حکومتش همخوانی ندارد، رعایت و تضمین کند. فارغ از این مسئله، مجوزهای عمومی اخیر که به آن‌ها اشاره شد، باید برخی از

تحریم‌ها از برنامه‌های تحریمی ذیل اقتباس شده‌اند:

«طالبان»، لیست تروریست‌های ویژه جهانی، سازمان‌های تروریستی خارجی، قانون تعیین رؤسای باندهای خارجی مواد مخدر، برچسب‌های اشاعه‌کنندگان تسلیحات کشتار جمعی، آئین‌نامه‌های تحریم‌های مالی ایران و فرمان اجرایی 13622 در مورد ایران.

شایان ذکر است تحریم‌های سال 1999 آمریکا در مورد طالبان، طبق فرمان اجرایی 13129 قانونی شده است و در قالب یک برنامه تحریمی رسمی قرار نداشت تا اینکه در سال 2001، به لیست تروریست‌های ویژه جهانی تبدیل شد.^۱

نتیجه‌گیری

سقوط کابل به دست طالبان، باعث پیچیده‌تر شدن راهبرد تحریم آمریکا در منطقه شد. بسیار محتمل است که دولت بایدن، برنامه‌های تحریمی را در رویکرد سیاست خارجی‌اش در قبال افغانستان ادغام کند، اگرچه روشن نیست که وقتی تحریم‌ها با سایر ابزارهای سیاست‌گذاری مقایسه می‌شوند، نقش آن‌ها کاهش می‌یابد یا افزایش. در حالی که انتخاب‌های اقتصادی آمریکا بعد از به قدرت رسیدن طالبان محدودتر هستند، واشنگتن هنوز هم می‌تواند از چارچوب‌های اقتصادی موجود خود، بهره‌برد و با همکاری شرکا و مؤسسات جهانی چندملیتی، یک راهبرد اقتصادی منسجم در قبال افغانستان تحت حاکمیت طالبان را تدوین کند.

روش تحلیل

مشقت‌های هماهنگ‌سازی این انتقال را برطرف کند، زیرا آن‌ها برای سازمان‌های بین‌المللی و افراد غیرآمریکایی فعال در کمک‌های بشردوستانه، دسترسی‌هایی ایجاد کرده‌اند.

درواقع، این مشکلات باعث می‌شود تا افغانستان، حتی بیشتر به کشورهای همسایه خود مانند پاکستان، ایران و چین متکی شود. ایران و پاکستان، احتمالاً بیشتر تمایل دارند تا در این کشور سرمایه‌گذاری یا از آن حمایت نمایند، به این شرط که خطر ورود سیل مهاجران به کشورهایشان، کاهش پیدا کند. در مقایسه با سایر قدرت‌های جهانی، چین و روسیه بیشتر در راستای به رسمیت شناختن طالبان به عنوان یک دولت مشروع در افغانستان حرکت کرده‌اند، اما هنوز حمایتی قابل توجه فراتر از گفتارهای ضد تحریم انجام نداده‌اند. سرمایه‌گذاری در افغانستان، حتی از سوی رژیم‌های استبدادی مانند چین، بستگی به توانایی طالبان برای تأمین امنیت و یک محیط باثبات عملیاتی دارد. افغانستان برای مدتی طولانی دچار کسری تجاری با کشورهای همسایه‌اش مانند ایران و چین، بوده است و ناتوانی‌اش در پرداخت هزینه کالاها و افول تقاضای داخلی به واسطه فرار مغزها، مانعی برای تجارت خواهد بود، مگر اینکه تغییرات گسترده‌ای در زمینه سیاست‌ها به وجود بیاید.

۱. منبع:

<https://www.cnas.org/publications/reports/sanctions-by-the-numbers-afghanistan>